
Zielona Góra, st. 22, gm. loco, woj. zielonogórskie, AZP 62-14/44

Informator Archeologiczny : badania 32, 291

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Muzeum Żup Krakowskich Wieliczka.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Studiach i Materiałach do Dziejów Żup Solnych w Polsce”.

Badania nie będą kontynuowane.

Włocławek, st. 2, gm. *loco*, woj. włocławskie - patrz: późne średniowiecze

Ząbie, st. X, gm. Olsztynek, woj. warmińsko-mazurskie, AZP 28-61/15 - patrz: neolit

Zielona Góra, st. 18, wyk. VII, gm. *loco*, woj. zielonogórskie, AZP 62-14/31 - patrz: wczesne średniowiecze

ZIELONA GÓRA, st. 22, gm. *loco*, woj. zielonogórskie, AZP 62-14/44

- miasto nowożytne

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 28 września do 31 października przez Jarosława Lewczuka (Muzeum Archeologiczne Środkowego Nadodrza w Świdnicy). Finansowane przez Filharmonię Zielonogórską im. T. Bairda. Pierwszy sezon badań.

Prace prowadzono w związku z rozbudową Filharmonii Zielonogórskiej, budową Centrum Muzycznego Wschód-Zachód, przy Pl. Powstańców Wielkopolskich.

Kwerenda archiwalna wykazała, że na najstarszym zachowanym planie miasta (Plan Buttnera z 1784 roku) teren ten zajmowały łąki i ogrody. W pobliżu przepływała rzeka Łącza, obecnie skanalizowana.

W trakcie prac odsłonięto dobrze zachowany kanał, zbudowany z cegieł na zaprawie cementowej, częściowo wymoszczony deskami. Był to skanalizowany dawny ciek, nie odnotowany na planie Buttnera, ale odwzorowany na planie Zielonej Góry z roku 1896. Prowadził on z kierunku placu Kasprowicza do Łączy.

Drugim obiektem odsłoniętym podczas badań były fundamenty i jedna kondygnacja budynku o wymiarach 21,30 x 7,45 m. Fundamenty zbudowane z dużych nieociosanych kamieni, tworzących czworokątne w przekroju stopy, posadowione na parach drewnianych legarów. Powyżej fundamentów wznosiły się filary połączone w górze ceglanymi łukami. Najstarsza część budowli o wymiarach 14,00 x 7, 4,45 m miała 5 pomieszczeń (nr 1-4, 8), w późniejszym okresie dobudowano pomieszczenie nr 9, a pomieszczenia nr 5, 6, 7 - dostawiono najpóźniej.

Zasięg wykopu budowlanego ograniczył możliwość obserwacji od strony wschodniej. Z planu Zielonej Góry z roku 1896 i 1926 wynika, że budynek ten musiał być dłuższy (około 30 metrów) i zawierał prawdopodobnie większą liczbą pomieszczeń.

Z pozyskanego materiału ceramicznego (fragmenty naczyń glinianych, kamionkowych, porcelanowych, fajansowych i kafli oraz szkła i fragmenty fajek) można wnioskować, że obiekt użytkowany mógł być w XVIII i XIX w. oraz na początku XX w.

Odsłonięte wewnątrz obiektu pozostałości 2 beczek, systemu doprowadzającego wodę oraz resztek niebieskiej, żółtej i brązowej farby w warstwach namułu, świadczą iż była to farbiarnia lub zakład przeróbki czy uszlachetniania tkanin np. folusz.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Muzeum Archeologicznym Środkowego Nadodrza w Świdnicy.

Badania nie będą kontynuowane.

Żagań, st. 29, wykop II, III, gm. *loco*, woj. zielonogórskie, AZP 69-12/12 - Patrz: późne średniowiecze